

Janina DAUNORAVIČIENĖ: „Įsimintinas laikas“

1958-1965 metai man labai įsimintinas laikas. Dirbau Anykščių rajoninės bibliotekos kilnojamojo fondo vedėja. Buvo linksma ir įdomu, tik kilnojamo fondo veikla daugiau buvo formali, nei reikalinga skaitytojams.

Tuo metu mūsų biblioteka buvo įsikūrusi Okuličiūtės dvarelyje (Paupio g. 10). Knygos ir darbo vietos buvo ankštose patalpose, viename dvarelį gale, tačiau jautėmės labai smagiai. Gera buvo dirbti nepaisant ir tuo metu kai kurių valdžios reikalavimų bei Komunistų partijos diktatūros.

Prisimenu vieną atvejį, kurį dar ilgai ilgai sapnuodavau. Tą kartą tiesiog pavėlavau į darbą. Mes tais laikais dirbome nuo pusiaudienio iki vėlyvo vakaro, iki 21 ar 22 val., kiekvieną dieną, išskyrus antradienį. Savaitgaliais tekdavo dirbti ir vienai. O tą vieną sekmadienį aš pavėlavau 5 ar 10 minučių ir radau belaukiantį tuomet vadinamą „baubą“ – revoliucionierių Petrą Grikštą. Aš labai atsiprašiau, bet jis nekreipė dėmesio į mano atsiprašymus, labai supyko, ir dėl to vos neišlėkiau iš darbo. Kaip gi paskui šito nesapnuosi?

Malonių prisiminimų išliko daugiau. Vienerius metus man teko pavaduoti bibliotekos vedėją. Mes su Brone Staikūniene, jaunos ir energingos, nutarėme pertvarkyti bibliotekos patalpas. Ieškojome būdų, kaip daugiau įsigyti knygoms naujų lentynų, dėl jų nuvykome ir į Kultūros ministeriją. Bibliotekos skyriaus viršininku tuo metu dirbo drg. Geležinis. Mes jo paprašėme, kad Anykščių bibliotekai skirtų daugiau lentynų, kiliminių takų ir kito inventoriaus. Nors nelabai tikėjomės, bet jis patvirtino, kad gausime viską, ko paprašėme. Išėjusios iš jo kabineto, netverdamos džiaugsmu, sušukom: *Auksinis Geležinis*. Ir pratrūkome juoku. Šio įvykio tikrai negaliu užmiršti.

1965 m. išvykau gyventi į Vilnių, tačiau labai ilgėjausi gero Anykščių bibliotekos kolektyvo. Po mėnesio paskambinau, norėdama sugrįžti, bet mano vieta jau buvo užimta.

Į savo jaunystės miestą Anykščius sugrįžau tik 1994 m.

2001 m. balandis